

Sygn. akt X GC 899/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Stażysta Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa MK R. A. (...) spółki jawnej w S.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz powódki MK R. A. (...) spółki jawnej w S. kwotę 1 599,00 zł (tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku jako ustawowe odsetki za opóźnienie) liczonymi od kwot:

- 5 596,50 zł od dnia 5 kwietnia 2015 r. do 16 listopada 2015r.,

-1 599,00 zł od 5 kwietnia 2015 r.;

II. oddała powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 193,04 zł (sto dziewięćdziesiąt trzy złote 04/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 899/16

UZASADNIENIE

W dniu 17 listopada 2015 roku powodowie F. K. (1) i A. M., prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej wnieśli pozew przeciwko (...) spółce akcyjnej w Ł. o zapłatę kwoty 5 473,50 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot 5 596,50 zł od dnia 5 kwietnia 2015 roku do dnia 16 listopada 2015 roku i od kwoty 5 473,50 zł od dnia 5 kwietnia 2015 roku wraz z kosztami postępowania. W uzasadnieniu powodowie wskazali, że w wyniku zdarzenia, które miało miejsce w dniu 6 lutego 2015 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki J. (...) należący do poszkodowanego M. O. (1), będącego wówczas w użytkowaniu M. O. (2). Powodowie wskazali, że pozbawiona środka transportu M. O. (2) w dniu 7 lutego 2015 roku zawarła z powodami umowę najmu pojazdu zastępczego marki M.. Najem trwał od dnia 7 - 27 lutego 2014 roku. Dobowa stawka pojazdu została ustalona na kwotę 450 zł netto. łączny koszt najmu zamknął się kwotą 11 070 zł. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność z zasady i wypłaciła poszkodowanej

tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę 5 596,50 zł, uznając za uzasadniony czas najmu w ilości 13 dni i stawkę najmu na poziomie 350 zł, pozostawiając do zapłaty kwotę 5 473,50 zł.

W dniu 29 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

We wniesionym sprzeciwie pozwana zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność za sprawcę zdarzenia, które miało miejsce w dniu 6 lutego 2015 roku oraz, że wypłaciła odszkodowanie w kwocie 5 596,50 zł, która w pełni rekompensuje szkodę poniesioną w związku z najmem pojazdu zastępczego. Pozwana wskazała, że stawka zastosowana przez powodów w wysokości 450 zł netto jest znacznie zawyżona i nie odpowiada stawkom rynkowym. Pozwana poniosła także zarzut braku legitymacji czynnej powodów, zwracając uwagę, że umowa przelewu wierzytelności została zawarta zanim jeszcze wierzytelność powstała, a w konsekwencji nie sposób uznać, że po stronie poszkodowanej powstał jakikolwiek uszczerbek w majątku. Dalej pozwana wskazała, także, że w procesie likwidacji szkody zaproponowała poszkodowanej pojazd zastępczy, poszkodowana jednak z uprawnienia nie skorzystała i wynajęła pojazd prywatnie z zawyżoną stawką. W odniesieniu do uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego, to zdaniem pozwanej czas ten nie powinien być przekroczyć 13 dni, tym bardziej, że w dniu 19 lutego 2015 roku warsztat naprawczy posiadał wszystkie niezbędne do wykonania naprawy części.

W odpowiedzi powodowie podtrzymali swoje dotychczasowe twierdzenia, zwracając uwagę, że pozwana nie wykazała, aby zaoferowany przez nią pojazd zastępczy odpowiadał klasie pojazdu uszkodzonego.

Na podstawie uchwały zebrania wspólników z dnia 9 stycznia 2015 roku doszło do przekształcenia działalności prowadzonej przez powodów na MK R. A.M., F. K. Sp. j. w S.. Na podstawie uchwały wspólników z dnia 26 listopada 2015 roku, w wyniku zmian osobowych w spółce, dokonano zmiany nazwy spółki na MK R. A. marszałek, S. B. Sp. j. w S.. Następnie w wyniku dalszych zmian osobowych w spółce ponownie dokonano zmiany nazwy spółki na MK R. A.M. Sp. j. w S..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lutego 2015 roku 2014 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do poszkodowanego M. O. (1), będącego w użytkowaniu M. O. (2) na podstawie umowy użyczenia z dnia 1 grudnia 2014 roku. Sprawca kolizji legitymował się umową ubezpieczenia zawartą z pozwaną (...) spółką akcyjną w Ł..

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa użyczenia, k. 14-15, 23
- Nagranie na płycie CD, k. 52,
- zeznania świadka M. O. (2), k. 64-65

M. O. (2) została upoważniona przez właściciela uszkodzonego pojazdu M. O. (1) do podpisywania w jego imieniu wszelkich dokumentów związanych ze szkodą komunikacyjną z dnia 6 lutego 2015 roku.

Dowód:

- upoważnienie, k. 13

W dniu 7 lutego 2015 roku uszkodzony pojazd został podstawiony na warsztat w celu przeprowadzenia jego naprawy. W dniu 9 lutego 2015 roku rozpoczęto przeprowadzenie naprawy, w dniu 11 lutego 2015 roku miały miejsce oględziny przednaprawcze ubezpieczyciela, w dniu 15 lutego 2015 roku dokonano zamówienia części niezbędnych do wykonania

naprawy, które nadeszły w dniu 19 lutego 2015 roku. Naprawa została zakończona w dniu 27 lutego 2015 roku i wówczas wydano pojazd.

Dowód:

- harmonogram naprawy, k. 7,

W toku postępowania likwidacyjnego pozwana zaoferowała pojazd zastępczy, informując, że w przypadku prywatnego wynajęcia pojazdu zastępczego zwrot kosztów dotyczy stawki 70 zł brutto za dobę. W odpowiedzi na ofertę zgłaszający szkodę poinformował, że już pojazd zastępczy wynajął.

Dowód:

- Nagranie na płycie CD, k. 52,

W dniu 7 lutego 2015 roku M. O. (2) zawarła z powodami, prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą (...) spółka cywilna, umowę najmu pojazdu zastępczego marki M. (...). Tego samego dnia celem zaspokojenia należności z tytułu najmu pojazdu zastępczego poszkodowana zawarła z powodami umowę cesji wierzytelności przysługującej jej z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego od ubezpieczyciela sprawy – pozwanej.

Dowód:

- umowa najmu, k. 8
- umowa cesji wierzytelności, k. 9,
- zeznania świadka M. O. (2), k. 64-65

Pojazd zastępczy był poszkodowanej niezbędny m.in. do dojazdów do pracy – K.. W czasie likwidacji szkody poszkodowana nie posiadała innego pojazdu.

Dowód:

- zeznania świadka M. O. (2), k. 64-65

Najem pojazdu trwał do zakończenia naprawy, tj. do dnia 27 lutego 2015 roku (20 dni). Tego samego dnia powodowie wystawili M. O. (2) fakturę VAT nr (...) na kwotę 11 070 zł brutto.

Dowód:

- faktura VAT, k. 10

W dniu 5 marca 2015 roku, za pośrednictwem e-mail, powodowie zgłosili pozwanej roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód:

- wydruk e-mail, k. 21-22,

Decyzją z dnia 10 listopada 2015 roku pozwana przyznała tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę 5 596,50 zł, wyjaśniając, że dokonała weryfikacji zastosowanej stawki, do stawki rynkowej, tj. do kwoty 350 zł netto, oraz uznała za uzasadniony czas najmu w ilości 13 dni. Wypłata odszkodowania nastąpiła w dniu 16 listopada 2015 roku.

Dowód:

- decyzja, k. 12,
- potwierdzenie przelewu, k. 16
- cennik, k. 51,

Stawka dla jednej doby wynajmu pojazdu odpowiadającego klasie auta uszkodzonego w kolizji tj. J. (...) oraz wynajętego samochodu marki M. (...) na rynku lokalnym obejmującym miasto S. w okresie zaistnienia szkody kształtowała się w przedziale 350,00 zł do 780,00 zł netto (430,50 zł do 959,40 zł brutto), średnio 501,02 zł netto (616,26 zł brutto).

Przy wynajmie wynoszącym 13 dni, dobową stawkę najmu zawierała się w kwocie netto od 280,00 zł do 480,00 zł (brutto od 344,40 zł do 590,40 zł), zaś średnia wartość dla wskazanych cen wynosiła 363,69 zł netto (447,34 zł brutto).

Natomiast przy wynajmie wynoszącym 20 dni dobową stawkę kształtowała się w przedziale od 250,00 zł do 460,00 zł netto (od 307,50 zł do 565,80 zł brutto), średnio 330,03 zł netto (405,94 zł brutto).

Dowód:

- opinia biegłego sądowego R. S., k. 84-90,

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

Podstawę prawną niniejszego powództwa, stanowią przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 4 w/w ustawy ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie natomiast do treści art. 13 ust. 2 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art.22 ust. 1 ustawy). I tak zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Na wstępie wskazać należy, że sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436 § 2 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń - według zasad określonych w § 2 tego przepisu.

W rozpoznawanej sprawie pozwana nie kwestionowała, że sprawcą szkody była osoba, która była w tym czasie ubezpieczona z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanej, niesporny był także zakres uszkodzeń pojazdu powoda. Sporną natomiast okazała się jedynie kwestia wysokości należnego tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego odszkodowania, które jak wskazuje przedstawiona przez stronę powodową faktura Vat, zamknęło się kwotą 11 070 zł, podczas gdy pozwana przyznała odszkodowanie w kwocie 5 596,50 zł, weryfikując uzasadniony czas najmu z 20 dni do 13 dni i dobową stawkę pojazdu zastępczego z kwoty 450 zł netto do 350 zł netto.

W pierwszej kolejności Sąd rozstrzygał w przedmiocie skuteczności zarzutu braku legitymacji czynnej powoda, uzasadnianego przez pozwaną nieskutecznością zawartej umowy cesji wierzytelności. Pozwana, wyjaśniając swoje stanowisko w tym zakresie, wskazywała, że umowa cesji została zawarta wcześniej, niż wierzytelność powstała, a w konsekwencji nie można przyjąć, że w majątku poszkodowanej powstał jakikolwiek uszczerbek.

Stanowisko pozwanej nie mogło jednak zasługiwać na aprobatę. Wskazać bowiem wypada, że zgodnie z poglądem dominującym w orzecznictwie już samo powstanie wymagalnej wierzytelności o zapłatę czynszu najmu powoduje powstanie u poszkodowanego nowych pasywów, która pomimo iż nie została pokryta bezpośrednio przez

poszkodowanego wchodzi w skład szkody. Poszkodowany w wyniku przeniesienia wierzycelności na powoda – wbrew twierdzeniom pozwanej - zwolnił się z obowiązku uregulowania należności z tytułu najmu pojazdu zastępczego, a tym samym dokonał swego rodzaju „zapłaty”. Co więcej Sąd stanął na stanowisku, że zwiększenie się istniejących pasywów lub powstanie nowych jest niczym innym jak tylko poniesieniem straty przez poszkodowanego w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. Podobne stanowisko zajął także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 lipca 2008 roku (sygn. akt III CZP 62/08, OSNC 2009, nr 7-8, poz. 106) wskazując, iż pojęcie strat jakie poszkodowany poniósł w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także niezaspokojone przez poszkodowanego, wymagalne zobowiązanie na rzecz osoby trzeciej (zob. także uzasadnienie do wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 13 września 2013 roku, sygn. akt VIII Ga 244/13). Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że umowa przelewu wierzycelności została zawarta zanim jej wysokość została skonkretyzowana, albowiem ustawa dopuszcza dokonanie przelewu wierzycelności przyszłej, o ile zostanie ona w treści umowy opisana w taki sposób, że jej identyfikacja będzie możliwa.

Z przedstawionych względów brak było więc podstaw do uznania, że zawarta pomiędzy poszkodowanym, a powódką umowa cesji była nieskuteczna. Sąd stwierdził, że wbrew twierdzeniom pozwanej i pomimo dokonania rozliczenia bezgotówkowego wierzycelność będąca przedmiotem cesji istniała, a co więcej została dostatecznie skonkretyzowana, co oznacza, że mogła być przedmiotem przelewu w trybie art. 509 § 1 k.c.

W świetle powyższego zarzut braku legitymacji czynnej powódki, osadzony na twierdzeniach o nieskuteczności zawartej umowy cesji wierzycelności, pozostał nieuzasadniony.

Odnosząc się do dalszych zarzutów pozwanej, sprowadzających się do stwierdzenia, że strona powodowa nie zdołała wykazać, że poszkodowana M. O. (2) zmuszona była do wynajęcia pojazdu zastępczego, Sąd zwrócił uwagę, że także i te twierdzenia nie mogły zasługiwać na uwzględnienie. Oczywistym jest bowiem, że poszkodowana na skutek uszkodzenia pojazdu, pozbawiona została środka lokomocji używanego do zaspokajania własnych potrzeb życiowych, w tym do dojazdów do pracy i w efekcie została zmuszona do wynajęcia pojazdu zastępczego. Dodatkowo wskazać należy, że poszkodowana ma prawo dysponować sprawnym pojazdem w czasie postępowania likwidacyjnego niezależnie od tego do jakich celów służył jej uszkodzony pojazd. Co więcej w ocenie tut. Sądu poszkodowana nie miała ona obowiązku wykazywać, że pojazd jest jej potrzebny w życiu codziennym. Oczywistym jest bowiem, że gdyby nie był jej potrzebny to nie byłaby w posiadaniu pojazdu w ogóle.

Następnie Sąd rozstrzygał w przedmiocie zarzutów pozwanej dotyczących stawki i uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego.

Pozwana przyjmując swoją odpowiedzialność z zasady, uznała, że należne z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego winno zamknąć się kwotą 5 596,50 zł brutto (którą to kwotę niespornie wypłaciła), a które to zostało ustalone po zweryfikowaniu przyjętej w umowie najmu dobowej stawki pojazdu w wysokości 450 zł netto do 350 zł netto i skróceniu czasu najmu z 20 dni do uzasadnionych zdaniem pozwanej 13 dni.

W kontekście twierdzeń stron, Sąd dostrzegając konieczność zasięgnięcia wiadomości specjalnych, dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej R. S. na okoliczność ustalenia uzasadnionego czasu trwania wynajmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdowi uszkodzonemu czy okres naprawy wskazany w arkuszu naprawy był uzasadniony i realny z uwagi na zakres szkody, średniej lokalnej rynkowej stawki dobowej czynszu najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdowi uszkodzonemu w lutym 2015r.

W sporządzonej opinii biegły ustalił, że stawka dla jednej doby wynajmu pojazdu odpowiadającego klasie auta uszkodzonego w kolizji tj. J. (...) oraz wynajętego samochodu marki M. (...) na rynku lokalnym obejmującym miasto S. w okresie zaistnienia szkody kształtowała się w przedziale 350,00 zł do 780,00 zł netto (430,50 zł do 959,40 zł brutto), średnio 501,02 zł netto (616,26 zł brutto). Przy wynajmie wynoszącym 13 dni, dobowy stawka najmu zawierała się w kwocie netto d 280,00 zł do 480,00 zł (brutto od 344,40 zł do 590,40 zł), zaś średnia wartość dla wskazanych cen wynosiła 363,69 zł netto (447,34 zł brutto). Natomiast przy wynajmie wynoszącym 20 dni dobowy stawka kształtowała się w przedziale od 250,00 zł do 460,00 zł netto (od 307,50 zł do 565,80 zł brutto), średnio 330,03 zł netto (405,94 zł brutto). W nawiązaniu natomiast do dalszej części tezy dowodowej biegły wskazał, że zebrana w

sprawie dokumentacja nie zawiera jakichkolwiek materiałów z prowadzonego postępowania likwidacyjnego, w tym w szczególności protokołu oceny technicznej lub też kalkulacji określających kwalifikację sposobu naprawy pojazdu sporządzonych przez pozwaną, nie dając tym samym możliwości ustalenia przez biegłego uzasadnionego czasu trwania wynajmu w okresie niezbędnym do przywrócenia pojazdu do stanu istniejącego przez szkodą.

Sąd uznał, iż sporządzona opinia biegłego sądowego nie budziła zastrzeżeń co sposobu jej sporządzenia i treści sformułowanych w niej wniosków. Sąd nie miał wątpliwości, że biegły w dokonał kompleksowej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Biorąc pod uwagę powyższe, oraz przede wszystkim brak jakichkolwiek zarzutów stron co do treści wniosków sformułowanych przez biegłego, Sąd uznał opinię biegłego za w pełni przekonywującą, a tym samym mogącą stanowić podstawę ustaleń w sprawie.

Uwzględniając zatem, że średnia dobową stawka najmu pojazdu zastępczego ustalona przez biegłego jest wyższa niż stawka zastosowana przez stronę powodową brak było podstaw do uznania jej za wygórowaną, a w konsekwencji Sąd stwierdził, że mieści się ona w granicach odszkodowania.

Już jedynie marginalnie Sąd zwrócił uwagę, że zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem poszkodowany na czas naprawy pojazdu uszkodzonego ma prawo zastąpić uszkodzony pojazd pojazdem o zbliżonych parametrach i co ważne nie ma obowiązku poszukiwać oferty najtańszej, co z kolei oznacza, że wynajęcie pojazdu po stawce nieco wyższej niż średnia rynkowa dla danej klasy pojazdu, nie daje podstaw do uznania tej stawki za wygórowaną.

W świetle ustaleń biegłego bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w tym zakresie pozostaje fakt, że przedstawiciel poszkodowanej podczas telefonicznego zgłaszania szkody został poinformowany o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanej, zaś w przypadku wynajmu prywatnego o refundacji kosztów do kwoty 70 zł brutto, za dobę. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że po pierwsze pozwana ostatecznie i tak uwzględniła stawkę wyższą od tej wskazanej podczas zgłaszania szkody, a po drugie stawka ta była znacznie niższa od najniższej ustalonej przez biegłego, za którą pojazd takiej klasy jak uszkodzony można wynająć, a zatem jako nie odpowiadająca warunkom panującym na rynku, nie mogła znaleźć uzasadnienia.

Odnosząc się natomiast do uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego, uwzględniając brak jakiegokolwiek materiału dowodowego, w oparciu o który biegły mógł poczynić jakiegokolwiek ustalenia, Sąd uznał za uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego, zaakceptowany przez pozwaną, tj. w ilości 13 dni.

Podkreślenia bowiem wymaga, że zgodnie z podstawową regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. i 232 k.p.c. to na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania okoliczności uzasadniających żądanie pozwu, która obowiązkowi temu nie sprostała i zarówno nie przedłożyła, jak i nie zawniosowała o przedstawienie przez drugą stronę procesu dokumentów, które wskazywałyby, że czas naprawy pojazdu uszkodzonego w ilości 20 dni pozostaje w pełni uzasadniony. W konsekwencji, mając na uwadze kontrydiktoryjność procesu cywilnego i brak w aktach sprawy materiału dowodowego, który potwierdzały, że 20 dniowy czas najmu, odzwierciedla czas uzasadnionej naprawy, brak było podstaw do uznania twierdzeń strony powodowej w tym zakresie za uzasadnione. Sąd zwrócił uwagę, że strona powodowa co prawda przedstawiła do akt postępowania harmonogram naprawy z którego wynika, że istotnie czas naprawy wynosił 20 dni, jednak treść tego dokumentu – w braku dalszych dowodów na powyższe okoliczności - nie mogła okazać się wystarczająca. Dodatkowo Sąd powziął wątpliwości, czy rzeczywisty wynikający z harmonogramu czas naprawy pozostał uzasadniony ze względu na rodzaj i charakter czynności naprawczych, które należało przeprowadzić. Sąd, bez wiadomości dotyczących zakresu wykonanej naprawy, nie był bowiem w stanie ustalić, czy czas naprawy w okresie pomiędzy otrzymaniem części (19.02), a zakończeniem naprawy (27.02), z uwagi na zakres i pracochłonność przeprowadzonych w tym okresie czynności naprawczych, był uzasadniony.

W konsekwencji dotychczasowych ustaleń, Sąd stanął na stanowisku, że należne stronie powodowej odszkodowanie winno zamknąć się kwotą 7 195,50 zł (przy uwzględnieniu stawki 450 zł netto + VAT i 13 uznanych przez pozwaną dni najmu). Z uwagi zaś na częściową wypłatę odszkodowania przez pozwaną w/w kwotę należało pomniejszyć o należność dotychczas wypłaconą tj. o kwotę 5 596,50 zł brutto. Ostatecznie zatem roszczenie strony powodowej okazało się

uzasadnione jedynie w części, stanowiącej różnicę między odszkodowaniem należnym (7 195,50 zł), a wypłaconym (5 596,50), tj. co do kwoty 1 599 zł.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c. przy uwzględnieniu art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152), który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Mając na uwadze, że powód roszczenie o zwrot kosztów powstałych w związku z najmem pojazdu zastępczego zgłosił w dniu 5 marca 2015 roku, 30 dniowy termin na jego wypłatę upłynął w dniu 5 kwietnia 2015 roku. Biorąc pod uwagę powyższe uzasadnione okazało się prócz żądania odsetkowego od kwoty zasądzonej niniejszym wyrokiem, uwzględnienie również roszczenia o zapłatę odsetek od odszkodowania w kwocie 5 596,50 zł, jako wypłaconego po upływie określonego terminu (wypłata winna była nastąpić do dnia 5 kwietnia 2015 roku, a nastąpiła w dniu 16 listopada 2015 roku).

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów oraz zeznań świadka M. O. (2), do których wiarygodności Sąd nie miał wątpliwości. Sąd oparł się także na opinii biegłego, która nie budziła zastrzeżeń co sposobu jej sporządzenia i treści sformułowanych w niej wniosków.

Powyższe ustalenia dały wyraz w punkcie I i II sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 i 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Mając na uwadze stosunek kwoty dochodzonej pozwem (5 473,50 zł) do kwoty ostatecznie zasądzonej (1599 zł) Sąd ustalił, że strona powodowa wygrała proces w 29,21 %, zaś pozwana w 70,79 % i w takich proporcjach strony mają prawo żądania zwrotu poniesionych przez siebie kosztów. Na koszty powoda złożyły się: kwota 274 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 1200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona w oparciu o przepis § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t), kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, oraz kwota 797,50 zł tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego wypłaconego z zaliczki uiszczony przez powoda. 29,21 % z sumy powyższych kwot to 668,47 zł. Z kolei na koszty poniesione przez pozwaną złożyły się kwota 1 200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalona w oparciu o przepis § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. 70,79 % z tej kwoty to 861,51 zł. Po wzajemnym zarachowaniu wskazanych kwot należało zasądzić od powódki na rzecz pozwanej różnicę w wysokości 193,04 zł.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.